

siõse, ja pea nãggi ta ennese õmber palju rah-
wast, nende hulkaõ ka palju hantwãrgi sellisid.
Need jõid, ja ennese laulusid lauldes, teotasid
Jummala sõnna ja rigi seadusi, kunningaid ja
õllemaid ja kõik mis ial pühha on, naerdes ja
pilgates, ja püüdisid teine teise ette jõnda roppu
kõmbe ning häbbemata sõnnadega. Peter olli
wait, temma südda kohkus. Se kubbin ja kãrrin
olli pealt nãhha nagu põrguliste piddu. Peter
ehmatas, kui mõtles: kas need peawad mo sõbrad
õllema! Siis mõtles ta õmma isja, õmma emma
ja õe ja wenna peale, kes temmast kaugel ärra
ka tãnna Pühhapãwa pühhitsefid, õmma puhtas
toas istusid, Piibli wõi laulu ramatu seest lugge-
sid, ehk ka mõnne hea sõbraga taewa rigi ehk
mailma asjust juttu ajasid, ehk ka seltsis õmma
armisa liina õmber ja mäggede wahhel kõndimas
ollid.

Ta peasid ilma, et kegi tãhhele panni, siit
liina minnema; lãks koju ja heitis, et õhtu olli,
pitkali; agga ei tulnud und temma silmi, enne
kui wast hommiku pole; õhtust õõd tullid kõik-
suggused mõtted ta süddamesse, ja mittu sõnna,
mis Jürri ja temma sõbrad rãkinud, ei tahtnud
temma melest minna. Ta olli kiusatusega raskest
wõitlemas. Sepãrrast wõttis ta tuld õllesse, lõi
Piibli ramatu lahti, ja lugges Daweti Saulu:

„Wãgga õnnis on se inimenne, kes ei kãi õelate
õõuu jãrrel, egga seisja pattuste te peal, egga istu
pilkajate kildas, waid kel hea meel on Jehowa
kãõõu-õppetusest, ja urib ta kãõõu-õppetust jãrrele
õõd ja pãwad. Siis on temma õtsego pu, mis
we soonte äre on istutatud, mis õmma wilja an-
nab õmmal ajal, ja kelle lehhed ei puddene, ja
kõik, mis ta wõttab tehha, lãhhãb korda. Wãgga
nõnda ep õlle õelad; waid nemmad on kui ha-
ganad, mis tuul laiãle ajab. Sepãrrast ei wõi
õelad mitte kohtus seissta, egga pattused õigete
kõggõuses. Sest Jehowa tunneb õigete teed;
agga õelate te lãhhãb hukka.“ — Sai ta sedda
luggenud ja eilse pãwa luggu mele tulletanud,
mis ta te peal ja trahteris olli kuulnud ning nãis-
mid, kuidas seal Jummala pühha sõnna, temma
seadus ja wallitsemine taewas ning mailmas sai
teotatud, siis tuli ta mele õks salm Jummala
sõnnast, mis ta jo õmmas lapsõ põlwes olli õp-
pinud: Jehowa pãrralt on Ma ja selle tãius,
mailm ja kes seal peal ellawad; ja et Jesuse
pühha su isse on rãkinud: Undke keisrile, mis
keisri kohhus ja Jummalale mis Jummala koh-
hus, — ka maksu, kellele maksu tulles anda; ja
ta mõtles Jummala kãõõu peale: Walle higgis
pead ja tõõd teggema! Siis tuli temmale hirm
ja häbbi selle peale mõeldes, et ta ka nisugguse